

MOCIÓ que presenten els regidors **Josep Manel Ximenis i Gil i Esther Sánchez Sánchez** en representació del Grup majoritari de persones que es van presentar a les eleccions del 24 de maig del 2015 sota les sigles de la Candidatura d'Unitat Popular (CUP-PA) per Arenys de Munt, càrrec electe escollit per la CUP d'Arenys de Munt,

PER DEROGAR LA LLEI D'AMNISTIA DEL 1977 I PER JUTJAR ELS CRIMS COMESOS PEL FRANQUISME.

La guerra del 1936-39 va deixar el país destrossat i ple de cicatrius. Milers de morts van desaparèixer en lleres de rius, camps i cunetes. Durant anys, la dictadura va continuar acarnissant-se amb els derrotats. Amb terra, silenci i oblit i amb milers de desapareguts.

Al 1938 l'exercit espanyol insurrecte a la República Espanyola va decidir, il·legalment, abolir la Generalitat així que, un cop conquerit el nostre país i fins el 1946, instaurà el "Servicio de Ocupación" com a màxima autoritat civil i militar a Catalunya, un model que tristament els nazis després exportaren a d'altres països. Aquest organisme s'encarregà de destruir qualsevol vestigi de democràcia mitjançant l'ús d'un seguit de lleis que després foren validades per la Constitució Espanyola del 1978 en tant que incorporades a l'ordenament jurídic espanyol.

Després de gairebé 40 anys marcats per la dictadura franquista, el 15 d'octubre del 1977 es va aprovar, per unanimitat de quasi tots els grups parlamentaris i sota la tutela de l'exercit franquista, la Llei d'Amnistia. Aquesta llei permetia la reincorporació dels presos polítics a la societat. Però, amb l'objectiu de no fer perillar la consolidació del nou règim democràtic, deixava sense responsabilitat penal crims comesos des del 1936 fins al 15 de desembre de 1976. Crims imprescriptibles de lesa humanitat com les tortures, els assassinats, les execucions extrajudicials, el genocidi, els nadons robats i la desaparició forçada.

No obstant això, organitzacions internacionals com Human Rights Watch, Amnistia Internacional i Nacions Unides sempre han demanat i encara demanen la derogació de la Llei d'Amnistia per anar en contra dels Drets Humans Internacionals ja que no permet jutjar delictes imprescriptibles.

Una altra de les crítiques que ha rebut la llei de 'punt i final' del franquisme és que posa de manifest l'incompliment del Govern espanyol del Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics, que va entrar en vigor el 23 de març de 1976, que exclou, justament, de l'amnistia els presumptes crims de genocidi.

Des de l'Oficina dels Drets Humans de l'ONU, s'ha dit en reiterades vegades que Espanya està obligada, sota la Llei Internacional, a investigar les greus violacions dels Drets Humans comeses durant el règim de Franco i a processar i castigar els responsables si encara són vius. També es reclama que existeix un deure cap a les víctimes i les seves famílies, que tenen "dret de reparació".

Però no han estat només les organitzacions Internacionals les que han fet pressió perquè la justícia històrica canviï. Des del 2006 associacions de víctimes i de Drets Humans han presentat denúncies a l'Audiència Nacional per investigar els crims del franquisme, però aquestes van ser desestimades perquè "els delictes ja havien prescrit" o bé perquè "estaven subjectes a la Llei d'Amnistia del 77". Un obstacle permanent.

En aquesta línia, l'any 2008, el jutge Garzón va impulsar les demandes dels afectats, però el cas es va tancar per una querrela de les formacions d'ultradreta, Falange Espanyola i Manos Limpias, que l'acusaven de prevaricació per assumir la causa contra el franquisme.

També, l'anomenada "Querella Argentina" ensopega constantment amb la no col·laboració de la fiscalia espanyola, contravenint els tractats internacionals signats per l'Estat espanyol en matèria d'extradició i auxili judicial entre els països que els juristes anomenem democràtics i de dret.

Des de les associacions de víctimes es denuncia el desemparament de les víctimes de la guerra del 1936-39 i del franquisme i s'ha reclamat a l'Estat espanyol que compleixi amb les seves obligacions internacionals i que rectifiqui, seguint la Convenció sobre la Imprescriptibilitat dels Crims de Guerra i de Lesa Humanitat de Nacions Unides. També demanen que la justícia espanyola confirmi que els crims de Dret Internacional no estan subjectes ni a amnisties, ni a prescripció, ni a cap obstacle d'aquesta naturalesa. També exigeixen que, aplicant el Dret Internacional, s'investiguin aquests delictes. Però sembla ser que això no interessa al món de la política espanyola, que manté tancats sota clau delictes que han vulnerat els Drets Humans fonamentals, impeding així que la justícia segueixi el seu curs evolutiu.

Sempre s'argumenta que existeix la Llei d'Amnistia del 1977 que empara els crims comesos per les autoritats espanyoles durant la dictadura, quan aquesta Llei va ser un pla deliberat dels militars colpistes, dels militars franquistes, per exonerar-se de tota culpa.

La Llei d'Amnistia de 1977 sempre suposa una barrera infranquejable per a la justícia històrica, ja que l'Estat espanyol s'autoexonera dels crims contra el Dret Internacional comesos en territori espanyol des del 1936 fins al 1976 contra els seus propis ciutadans, impeding que puguin ser jutjats els seus responsables.

Aquesta llei ha estat condemnada per l'ONU, ja que és contrària a la Convenció Europea pels Drets Humans, als tractats de l'UE i als principis que regeixen l'Organització per la Seguretat i Cooperació Europea del que l'Estat espanyol n'és signatari.

L'Informe del Grupo de Trabajo sobre las desapariciones forzadas o involuntarias, fet l'any 2013 per l'ONU, destaca la incapacitat d'Espanya de trobar els cossos, però també de trobar els culpables. Per això l'ONU demana directament de no fer cas de la llei d'amnistia de 1977. Però a més diu: 'que s'hauria d'investigar d'ofici i jutjar totes les desaparicions forçades a la llum de les obligacions internacionals, de manera exhaustiva i imparcial, independentment del temps transcorregut'.

Organitzacions internacionals, espanyoles i alguna propera al govern espanyol exigeixen que es derogui aquesta llei i que l'estat espanyol assumeixi els seus compromisos amb el Dret Internacional per tal que les víctimes de la guerra i de la dictadura puguin acudir a la Justícia, ja que els crims de Dret Internacional han de ser investigats per obtenir veritat, justícia i reparació.

També es denuncia la insuficient 'Llei de Memòria Històrica', les retallades pressupostaries que impedeixen a les famílies exhumar als seus familiars de les fosses i que cap dels governs que s'han succeït des de l'arribada de la democràcia s'hagin plantejat la derogació de la Llei 'de punt i final' del franquisme, ans al contrari han defensat la seva legitimitat, el seu valor 'pacificador' cada vegada que ha estat qüestionada per algun organisme internacional dels drets humans i s'ha utilitzat d'excusa per arxivar de manera sistemàtica qualsevol denuncia de les víctimes.

Malauradament, el retorn al passat mai ha estat el fruit predilecte del poder executiu espanyol i menys quan aquest camí s'entén com un viatge a un passat incòmode, a un ahir que no convé recordar i que cal amagar.

Quins són els motius d'aquesta impunitat actual a l'Estat espanyol? La resposta la vam poder trobar el passat 8 de desembre en un article publicat a The New York Times per Dan Hancox, on critica amb molta duresa el pacte de silenci de la democràcia espanyola, que ha oblidat, fins a dia d'avui, milers de víctimes del feixisme i de la dictadura. Deixant en evidència el paper del govern espanyol i del PP en el maltractament envers les víctimes del franquisme, perquè el PP, com a gran partit de la

dreta espanyola, absorbeix una bona part del franquisme sociològic i ha absorbit una bona part de la maquinària política franquista. Sense oblidar que el fundador del partit, Manuel Fraga, va ser ministre de Franco.

També diu que: 'Sota la dictadura de Franco, els guanyadors de la guerra no només van passar trenta-sis anys escrivint la història de la seva victòria, ensenyant-la a les escoles i consagrant-la en la cultura popular, sinó que també van deixar la mena de monuments solemnes envers els seus morts que van negar els morts republicans i els 114.000 desapareguts.' Diu: 'Que a Espanya no s'han passat comptes, no hi ha hagut cap equivalent de la desnazificació de les forces de la funció pública, del poder judicial o de la seguretat. Per a consolidar l'esperit de l'amnèsia, de dalt a baix, hi va haver una llei d'Amnistia el 1977, que impedeix qualsevol procediment legal sobre els crims comesos durant la guerra i la dictadura; Espanya no va fer res semblant a una comissió "de la veritat i la justícia". I afegeix: 'Es creu que almenys 114.000 víctimes d'esquadrons de la mort feixistes segueixen desaparegudes o no identificades a partir del període de la guerra civil i la dictadura que va seguir a la victòria de Franco el 1939'.

L'estat espanyol no ha jutjat mai els crims del franquisme i, particularment, no s'han jutjat els responsables d'executar més de 110.000 republicans i abandonar-los a les cunetes.

Per afrontar i revisar aquest passat l'única via és establir un present més just, és per això que el Parlament català hauria de derogar expressament la Llei d'Amnistia del 1977 així com la resta de legislació repressiva produïda per la dictadura i revalidada pel règim constitucional del 1978. Creant una eina legal per reparar els crims i alhora implementar una institució reeixida com és la constitució d'una Comissió de la Veritat per investigar els fets, escoltar les víctimes i determinar els culpables.

Catalunya ha d'encarar el seu futur resolent el seu passat, no n'hi ha prou en invalidar sentències a instància de part. Cal d'ofici desconnectar del franquisme, és necessari, si volem exercir el nostre dret a decidir sense por, que les ombres del passat pesin sobre la voluntat del poble català. Per això la paraula impunitat haurà de ser desterrada de la futura República Catalana i la millor manera de fer-ho seria que aquestes previsions s'incloguessin en una futura Llei de Desfranquització. Els nostres actuals diputats poden prendre testimoni de la sobirania del Parlament de Catalunya emmudit per la barbàrie franquista al 1939.

És per tots els motius exposats que els regidors Josep Manel Ximenis i Gil i Esther Sánchez i Sánchez en representació del Grup majoritari de persones que es van presentar a les eleccions del 24 de maig del 2015 sota les sigles de la Candidatura d'Unitat Popular (CUP-PA) per Arenys de Munt, càrrec electe escollit per la CUP d'Arenys de Munt, proposa al Ple l'adopció dels següents:

ACORDS:

Primer.- Posicionar-nos en contra de la Llei d'Amnistia del 1977 i la impunitat que implica dels crims comesos pel franquisme des del 1936 fins al 15 de desembre de 1976 i a favor que es jutgin els crims comesos pel franquisme.

Segon.- Exigir al govern del Regne d'Espanya que derogui de forma immediata la Llei d'Amnistia del 1977, seguint les reclamacions de l'Oficina dels Drets Humans de l'ONU i de les associacions nacionals i internacionals.

Tercer.- Exigir al govern del Regne d'Espanya la constitució d'una Comissió de la Veritat per investigar els fets, escoltar les víctimes i determinar els culpables dels crims comesos pel franquisme des del 1936 fins al 15 de desembre del 1976 per jutjar-los, tal com reclama l'ONU.

Quart.- Demanar al Parlament de Catalunya que derogi expressament la Llei d'Amnistia del 1977 així com la resta de legislació repressiva produïda per la dictadura i revalidada pel règim constitucional espanyol del 1978.

Cinquè.- Demanar al Parlament de Catalunya que crei una eina legal per reparar els crims i la constitució d'una Comissió de la Veritat per investigar els fets, escoltar les víctimes i determinar els culpables.

Sisè.- Demanar a les formacions polítiques del Parlament de Catalunya que incloguin en la futura República Catalana una Llei de Desfranquització per evitar la impunitat dels crims de lesa humanitat comesos al nostre país durant l'etapa franquista.

Setè.- Comunicar aquests acords al president de la Generalitat de Catalunya, a la presidenta del Parlament de Catalunya, a les formacions polítiques al Parlament de Catalunya, al Govern del Regne d'Espanya, al Congrés Espanyol, a l'AMI, a l'ACM, a la FMC i al Consell Comarcal del Maresme perquè difonguin aquesta moció entre els seus associats.

Arenys de Munt, 15 de desembre del 2016